

Egosuz aşk mümkün mü? Benliğini kaybetmiş birinin sevmesi? *Seni seviyorum* demek için bile bir *ben* lazım, *sana tüm varlığımla aşığım* demek için bir *varlık*.

Aşk edebiyatı bir ego yansıması gibi gelmeye başladı: *Bu kadar sevdim işte, aha bu kadar, o kadar çok sevdim ki* demek, aslında, bir anlamda *ben bu kadar sevecek kadar büyüğüm, hani sen neredesin, ne kadar büyüksün* demeye benziyor.

Sevmenin büyüten bir tarafı var, tabii ki, tüm kainat (değilse de tüm dünya) *aşkınız* için yaratılmış gibi hissediyorsunuz. Bunu hissetmek için bir *ego şişmesi* gerekiyor mu?

İnsanın kendini bilmesinin önemli taraflarından biri, duygularının, nereden başlayıp, nereye kadar anlamlı olduğunu bilmesi: İnsanın kendi duygularının *sınırlı* olduğunu farketmesi ise, *aşık* olduğunda çok zor, belki imkansız.

Ego ise büyük ölçüde duygulardan inşa ediliyor. Duyguları üzerinde düşünmeden kimsenin *daha iyi* olmasına imkan yok.

Belki bu sebeple, *aşk* insana iyilikten çok kötülük yaptırıyor. Onlara gem vurmadiğı sürece *duygular* nereye giderse gitsin, onları kovalıyor, onların peşinden her zirveye ve çukura koşuyor. Normal zamanda egosunun farkında olup, onu terbiye etmeye çalışan biri için *aşk*, bu kaçıştan da kaçmak için bir bahane. Egomuzu büyütmek ve tüm kainatın bizim biricikliğimiz için bir araya geldiğini düşünmek için bahane.

Velakin bütün mevsimlerin sonu gibi aşk mevsiminin de sonu var. Egon için aldığı borcu, *patron benim* diyerek ödetmeye niyetli bir kader. Çöküş hissi bundan, aslında olduğun yerdesin, ne çıktın, ne de indin. Ayakların yerden kesildiğinde de buradaydın, düştüğünü sandığında yine buradasın.

O sarhoşluğu hatırlayıp, kendini daha iyi tanıyabilir veya geçmişini suçlayabilirsin. Tercih.